

Momița

Gheorghe Asachi

Pentru-un spirit ce nu doarme
Nu-i nimica mai ușor
Decât planuri de reforme
Ca să deie la popor.
De sunt bune, de sunt rele,
Destul fie frumoșele.
Așa odată o momiță,
Din filozofilor viță,
Care nimica creează,
Ce toate le imitează,
Prin formal act s-au fost prins
Marea toată să o sece
Și că-n sec prin ea va trece.
Pentru asta au aprins
Toți copacii din pădure
Și din pietre făcu zgure.
Atunci, iacă, cu mirare,
Animalii toți strigară:
Ce invenție minunată!
Iar momița îngâmfată
Li făcu acest cuvânt:
Multe averi de bun pământ
Și ogoare eu voi da
Focul apa de-a seca,
Iar despoticul guvern
Chiar de astăzi voi schimba
Și republica-n etern
Pentru voi s-a proclama.
După ce mai bună parte
De moșii mi se va da,
Restul n-are să să-mparte,
Ce-n comun s-administra.
Atunci patriei reformate
Dulce soarta va să fie,
Comunismul de frăție,
Libertate,
Egalitate,
De a lua lucruri străine
Privilegiu e pentru-oricine,
Legile și dreptate,
Ca strigoaie răsuflăte,
Mai veche de piramide,
S-aibă ca invalide

Și căzute-n hebeție
Pensie din Visterie.
Dar pe când ea declama,
Pe un asin întreba
Dacă scad a mării unde.
Încă nu, ista-i răspunde.
Nu să turbură încă apa?
Parcă doarme,-i zice iapa.
Dar momița prefăcută
Elementelor impută
Că nu i s-au nemerit
Cele ce au profețit.
Ș-operăția tot așteaptă.
Oare ce-au urmat în faptă?
Au ars arbori din pădure,
Iar din marea cea adâncă
N-au scăzut o picătură.
Mai ales sporit-au încă.
Codrul daună grea au atras,
Marea, mare au rămas,
Așa câte un șarlatan
Ni propune un frumos plan,
Zgură chiar cu poleială
Care ploaia curând spală.